

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 276/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Martin Palaj, s.r.o., Kazanská 25131/4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/88/2021 z 21. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho súdu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, namietaného uznesenia najvyššieho súdu a predložených dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:

3. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) z 8. apríla 2019 bol sťažovateľ uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 1 roka. Sťažovateľ bol uznaný za vinného v súvislosti s dopravnou nehodou, ktorá sa stala 22. februára 2014, keď došlo k stretu vozidla Hasičského a záchranného zboru v Bratislave, ktorého vodičom bol sťažovateľ, a autobusu hromadnej dopravy, pričom utrpelo zranenia viacero osôb.

4. V čase prebiehajúceho trestného konania na okresnom súde sťažovateľ podal návrh na odňatie veci a prikázanie inému súdu a námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi. O tomto návrhu sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením zo 17. apríla 2018 tak, že samosudkyňu okresného súdu z vykonávania úkonov v trestnej veci sťažovateľa nevyhlásil a trestnú vec okresnému súdu neodňal.

5. Sťažovateľ podal proti meritórnemu rozsudku okresného súdu z 8. apríla 2019 odvolanie. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol tak, že rozsudkom z 11. februára 2020 zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu, obvineného sťažovateľa uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, uložil mu podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov a poškodených s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

6. Proti rozsudku krajského súdu z 11. februára 2020 podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 21. novembra 2023 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

7. Najvyšší súd k námietke sťažovateľa o nemožnosti kladenia otázok znalcovi uviedol, že toto tvrdenie nie je pravdivé, keďže v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom bolo obvinenému, ako aj jeho obhajcovi umožnené znalca vypočuť a klásť mu otázky. Len samotná skutočnosť, že neboli pripustené sugestívne, kapciózne otázky a otázky nesúvisiace s predmetom konania, nemá za následok obvineným namietanú nemožnosť kladenia otázok, naopak, nepripustenie niektorých otázok malo svoj zákonný podklad. Rovnako tak ani vrátením áut vlastníkom pred vznesením obvinenia nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, keďže obvinený mal možnosť v priebehu konania oboznámiť sa so závermi znaleckého posudku a navrhnúť i prípadné doplnenie znaleckého dokazovania.

8. Pokiaľ ide o obvineným namietané nezákonné pribratie znalca, najvyšší súd uviedol, že znalec bol v predmetnej veci pribratý v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a na uvedenom nič nemení ani jeho účasť na obhliadke miesta činu. Obvineným uvádzaný § 154 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku totiž hovorí o možnosti účasti osôb na obhliadke, nie o podmienkach vylučujúcich pribratie znalca. Pribratie znalca prebehlo aj podľa dovolacieho súdu zákonným spôsobom.

9. K obvineným namietanému nezačatiu trestného stíhania pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona najvyšší súd konštatoval, že v rámci trestného konania nie je rozhodujúca totožnosť právnej kvalifikácie konania, ale totožnosť skutku. Ak je teda pre totožný skutok začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, hoci s rôznou právnou kvalifikáciou, ide stále o totožné konanie, pretože sa týka totožného skutku. V predmetnej veci bolo trestné stíhanie začaté pre prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 ods. 1 a 3 písm. a) a b) Trestného zákona a následne bolo pre totožný skutok vznesené obvinenie, avšak s právnou kvalifikáciou prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1a 2 písm. a) Trestného zákona. Nejde teda o dve samostatné konania, ale o jedno konanie vedené pre totožný skutok, ktorý bol len rozdielne právne kvalifikovaný pri začatí trestného stíhania a pri vznesení obvinenia.

10. Sťažovateľ v dovolaní namietal nevyhlásenie sudkyne prvostupňového súdu z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, pretože táto bola podľa jeho názoru zaujatá. Najvyšší súd k tomuto argumentu poukázal na to, že o namietanej zaujatosti sudkyne i návrhu obvineného na odňatie

a prikázanie veci rozhodol krajský súd uznesením zo 17. apríla 2018. Najvyšší súd citoval z odôvodnenia uznesenia krajského súdu o nevyhlúčení sudkyne, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil a ktoré považoval za správne a zákonné, pričom doplnil, že ani podanie trestného oznámenia na konajúceho sudcu (resp. sudcov) účastníkom konania alebo jeho zástupcom vo všeobecnosti automaticky nezakladá dôvod, pre ktorý by sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, pretože každý prípad je potrebné posudzovať individuálne a zisťovať, či existuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu, resp. sudcov z prejednávania a rozhodovania konkrétnej veci, pričom poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ndob 39/2010 zo 4. augusta 2010. Najvyšší súd v zhode s krajským súdom konštatoval, že u sudkyne okresného súdu nezistil okolnosti nasvedčujúce odôvodnenosť jej emocionálnej zainteresovanosti v inej kvalite, než je pri výkone funkcie sudcu bežná a s ktorou sa každý sudca plne spôsobilý na výkon svojej funkcie musí vyrovnáť takým spôsobom, aby konal a rozhodoval nezaujato. Rovnako tak z predloženého spisového materiálu nezistil, že by sudkyňa nebola schopná vo veci nestranné nezaujato rozhodnúť. Napokon ani samotný obvinený v podanom dovolaní (s výnimkou nesúhlasu s uznesením krajského súdu o nevyhlúčení sudkyne) neuviedol žiadnu skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že by zákonná sudkyňa konala alebo rozhodovala v predmetnej veci zaujato, a teda by do úvahy prichádzalo jej vylúčenie.

11. Sťažovateľ v dovolaní tiež namietal nezákonnú manipuláciu s dôkazmi, konkrétne s dátovou kartou, ktorá bola predložená znalcovi. K tomu najvyšší súd uviedol, že obsah týchto dovolacích námietok sa nevzťahuje na nezákonné vykonanie dôkazov (v tomto prípade znaleckého posudku), na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, tak ako to predpokladá § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale na posudzovanie správnosti zisteného skutku, ktorý však najvyšší súd pri dovolaní nemôže skúmať a meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je však možné účinne namietat' len nezákonný spôsob vykonania dôkazu (teda jeho vykonanie v rozpore so zákonnými ustanoveniami), nie (podľa tvrdenia obvineného) nesprávny záver vyplývajúci z tohto dôkazu alebo znalcom podľa obvineného nesprávne uvádzané skutočnosti. To isté platí aj vo vzťahu k obvineným namietanému nesprávne uvedeniu znalca o tom, či súčasťou znaleckého posudku bola aj dátová karta alebo len jej výpis, resp. ďalšie nezrovnalosti, keďže ani v tomto prípade nenamietala zákonnosť výsluchu znalca v tom zmysle, že by pri jeho výsluchu bolo porušené niektoré z ustanovení Trestného poriadku, resp. iného zákona, ale namietala obsah výpovede znalca a z toho opätovne odvodzuje nesprávnosť obsahu dôkazu (teda spochybňuje správnosť zisteného skutkového stavu).

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že v predmetnej veci neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), e) a g) Trestného poriadku a dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej uvádza námietky týkajúce sa postupu a rozhodovania všeobecných súdov.

14. Vo vzťahu ku konaniu a rozhodnutiu prvostupňového súdu sťažovateľ namietala, že zákonná sudkyňa viedla pojednávanie nezákonným spôsobom, najmä neumožnila klásť sťažovateľovi otázky

znalcovi, vykonávala dôkazy nesprávne, upravila zistenia o dátových kartách vodičov mestskej hromadnej dopravy pre potreby obžaloby. Súd sa podľa jeho názoru iba formálne oboznámil so znaleckým posudkom predloženým sťažovateľom, avšak prevzal závery vyplývajúce z iného znaleckého posudku. Sudkyňa tiež svojím vyjadrením sama vyhlásila, že je zaujatá vo veci pre negatívny postoj k sťažovateľovi, a teda tu bol dôvod na jej vylúčenie. Podľa jeho názoru sudkyňa vychádzala aj z nezákonných dôkazov a dospela k nesprávnym záverom. Poukazuje na dátovú kartu, ktorú znalec nemohol mať k dispozícii, a tvrdí, že znalec v znaleckom posudku klamal. Sudkyňa tiež podľa jeho názoru zmarila výsluch jedného so znalcov, keď nepripustila otázky k záverom znaleckého posudku. Taktiež zákonná sudkyňa sa podľa názoru sťažovateľa nezaoberala zdravotným stavom a psychickým rozpoložením druhého účastníka nehody, vodiča autobusu, ktorého konanie vykazovalo známky nepozornosti a nedodržiavania predpisov o cestnej premávke. Sťažovateľ tiež namieta nemožnosť vypočúvať svedkov a dosiahnuť predvolanie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov proti nemu. Ani odvolací súd sa podľa názoru sťažovateľa so zistenými pochybnosťami a argumentáciou sťažovateľa nevysporiadal.

15. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd len kopíroval argumentáciu odvolacieho súdu a nenapravil pochybenia prvostupňového a odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumenty, ktoré boli podstatou ním podaného odvolania a dovolania a ktoré sa týkali vykonávania a hodnotenia dôkazov na súde prvého stupňa, ako aj nevylúčenia zákonnej sudkyne z konania a rozhodovania vo veci sťažovateľa.

17. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

18. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

19. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v namietanom rozhodnutí dal sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na všetky jeho podstatné námietky, ktoré boli obsahom jeho dovolania a ktoré smerovali predovšetkým proti spôsobu dokazovania a vyhodnocovania dôkazov prvostupňovým súdom. Najvyšší súd sa vyjadril k sťažovateľom tvrdenej nemožnosti kladenia

otázok znalcovi, dôsledkom vrátenia dopravných prostriedkov ich vlastníkom pred vznesením obvinenia, tvrdenému nezákonnému spôsobu pribratia znalca. Rovnako sa v odôvodnení namietaného uznesenia jednoznačne vyjadril aj k argumentu nezačatia trestného stíhania pre prečin ublíženia na zdraví, ale pre trestný čin všeobecného ohrozenia s dôrazom na to, že išlo o konanie vedené pre totožný skutok, ktorý bol len rozdielne právne kvalifikovaný pri začatí trestného stíhania a pri vznesení obvinenia. Najvyšší súd sa vyjadril aj k tvrdeniu sťažovateľa o tom, že došlo k nezákonnej manipulácii s dôkazmi – dátovou kartou, ktorá bola predložená znalcovi, a uviedol, že v tomto smere sťažovateľ nenamieta spôsob vykonania dôkazu, ale spochybňuje správnosť zisteného skutkového stavu, ktorý najvyšší súd v dovolacom konaní nemôže skúmať. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by posudzované rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska vyrovnania sa s uvedenými argumentmi sťažovateľa bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či v nesúlade s platnou právnou úpravou. Najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery o správnosti posúdenia veci odvolacím súdom z hľadiska vytýkaných procesnoprávných, ako aj hmotnoprávných pochybení v postupe a rozhodnutí okresného súdu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pokiaľ ide vysporiadanie sa s uvedenou argumentáciou sťažovateľa, nemožno označiť za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

20. Ústavný súd sa ďalej zaoberal sťažovateľovým argumentom nevyhlásenia sudkyne prvostupňového súdu. O nevyhlásení zákonnej sudkyne rozhodol krajský súd uznesením zo 17. apríla 2018. Toto rozhodnutie bolo už bolo opakovaně predmetom rozhodovania ústavného súdu. Uznesením sp. zn. II. ÚS 444/2018 z 19. septembra 2018 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu o nevyhlásení zákonnej sudkyne pre neprípustnosť na základe právneho názoru, že pochybenie súdov v otázke vyhodnotenia prítomnosti dôvodov vylúčenia sudcu z úkonov trestného konania je dôvodom na podanie dovolania proti meritórnemu rozhodnutiu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Uznesením sp. zn. IV. ÚS 510/2018 z 13. septembra 2018 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti tomu istému uzneseniu krajského súdu v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy pre neprípustnosť z dôvodu, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti už na ústavnom súde prebiehalo konanie o sťažnosti sťažovateľa s rovnakým predmetom konania. V časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu, že predmetné trestné konanie sa aktuálne nachádzalo v štádiu konania pred prvostupňovým súdom a sťažovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru využitím riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mu Trestný poriadok na ochranu jeho práv poskytuje.

21. K námietkam sťažovateľa, ktoré sa týkajú tvrdenej zaujatosti zákonnej sudkyne prvostupňového súdu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru a tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú štandardne vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd zohľadňuje.

22. V zmysle judikatúry ústavného súdu obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Európsky

súd pre ľudské práva nestrannosť definoval vo veci Piersack v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 1. 10. 1982, č. 8692/79, ako absenciu predsudku alebo zaujatosti.

23. Nestrannosť sudcu pritom treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prerokovávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky na vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 23. 6. 1981, č. 6878/75 a č. 7238/75). Nemožno sa uspokojiť len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ale treba skúmať, či sudca poskytuje záruky nestrannosti aj z objektívneho hľadiska. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho hľadiska sudcu, ale podľa vonkajších objektívnych skutočností. V danom prípade platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Sudca sa má objektívne javiť v očiach strán, že je nestranný, a zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o jeho nestrannosti. Preto nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť.

24. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či je obava zo zaujatosti objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo, rozsudok ESĽP z 10. 6. 1996, č. 22399/93). Judikatúra ESĽP vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu (Hauschildt v. Dánsko, rozsudok ESĽP z 24. 5. 1989, č. 10486/83). Takzvaná objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne absolútne nestranný, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, k stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. Pri rozhodovaní, či v danom prípade existuje legitímny dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je subjektívne vnímanie účastníka konania síce dôležité, avšak nie je rozhodujúce. Rozhodujúcim je to, či obava môže byť považovaná za objektívne dôvodnú (Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudok ESĽP z 25. 6. 1992, č. 13778/88).

25. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd sa vysporiadal s výhradami sťažovateľa, ktoré adresoval voči konajúcej sudkyňi spôsobom, ktorý zodpovedá už citovaným požiadavkám. Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožnil s uznesením krajského súdu o nezaujatosti sudkyne a osvojil si jeho závery. Sťažovateľovi tak bolo samotným uznesením krajského súdu o nezaujatosti sudkyne, ako aj namietaným uznesením najvyššieho súdu primerane vysvetlené, že podanie trestného oznámenia na konajúceho sudcu, ktoré môže byť prirodzene spojené aj s vyvolaním určitej negatívnej emócie u zákonného sudcu, nemožno bez ďalšieho považovať za kvalifikovanú okolnosť pre vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania. Zvlášť ak ide o sudcu s dlhodobým výkonom funkcie, kde je potrebné predpokladať dostatočnú mieru profesionality, aby bol schopný nezávisle

a objektívne rozhodovať. Najvyšší súd v zhode s krajským súdom nezistil okolnosti nasvedčujúce dôvodnosti emocionálnej zainteresovanosti zákonnej sudkyne v inej kvalite, než je pri výkone funkcie sudcu bežná a s ktorou sa musí sudca vyrovnat' tak, aby rozhodoval nestranne a nezaujato.

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tak vyplýva právna argumentácia, v ktorej konajúci všeobecný súd objasnil s'ťažovateľovi dôvody, pre ktoré bolo jeho dovolanie v trestnej veci odmietnuté. Všeobecné súdy poskytli s'ťažovateľovi primeranú odpoveď na jeho námietky, jasne a zrozumiteľne dali odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení.

27. Námietky s'ťažovateľa v ústavnej s'ťažnosti (ktoré v zásade uplatnil aj v odvolaní a dovolaní) takto neboli v súhrne spôsobilé spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú s'ťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu